

[Tholstrup.]

tale var åbenbart for mørk i tonen for handelsministeren, som senere lappede lidt på det, også i sin forelæggelsestale her, hvor han i hvert fald rullede op, hvilke umådelige fremskridt denne vidunderlige regering havde skaffet os. Fra Hedtoft tiltrådte, har han haft så gode forbindelser med vejrguderne, at de tre vintre har været nogle af de mildeste i mands minde og de to høstår nogle af de bedste, ja det sidste gav en rekordhøst. Der blev således, takket være det gode klima, sparet kolossale summer på brændslet og foderet om vinteren, og de to somres produktioner blev større, end man havde drømt om. Og til overflod fik vor socialistiske regering store og rige gaver fra det kapitalistiske Amerika, som takket være sit kapitalistiske system var i stand hertil, samtidig med at der skete en kolossal højnelse af levefoden derovre. Men forudsætningen for disse gaver var, at vi ville bruge dem fornuftigt til liberalisering af handelen, hvilket var grundlaget for retsforbundets tiltrædelse. Jeg hører til dem, der nok synes, at andre lande mere end det lille Danmark kunne trænge til en sådan hjælp. Men på den anden side har vort land ved at sende de mange tusinder unge, raske, dygtige folk til Amerika givet sit bidrag til, at Amerika har kunnet vokse sig rig — en gave fra Europas forældre, som mange gange overstiger Marshallmillionerne. Vi kan derfor godt tage imod gaverne.

Til trods for dette overflødhedshorn er regeringen ved at køre fast. I fjor skulle der en rekordhøst til at dække den samlede skatteudskrivning. Men Danmarks nationalbudget opererer i år med et endnu større beløb, og lidt modgang kan helt ændre billedet. Men denne modgang kommer vel ikke, før regeringen om halvandet år bliver udskiftet, således at det måske igen bliver venstre, der skal have de kolde vintre og de magre høstår at slås med, ingen Marshallpenge til hjælp og dertil måske arbejdskampe, medens den nuværende regering er sikret de første 2 år. Da vort parti, retsforbundet, sandsynligvis efter valget om halvandet år får lidt indflydelse, er det da heldigt, at vi har et godt middel imod alle disse ting, hvis det skulle være, nemlig at frigive de produktive kræfter. En opretholdelse af valutarestriktionerne vil sikkert få samme virkning, som valutacentralens oprettelse fik før krigen, nemlig opretholdelse af en høj arbejdsløshed med faldende realløn. Det er trist, at regeringen hellere vil lytte til unge nationaløkonomer end lære af sin egen historie, som oven i købet ikke er ældre, end at de fleste af regeringens medlemmer er gamle nok til at huske den.

For kort tid siden er jeg blevet medlem af handelsministeriets lynafleder, rigsdagens vareforsyningsudvalg, som ikke udretter noget. I de 3—4 møder, jeg har deltaget i, har vi blot fået at vide, hvad regeringen har besluttet sig til, og hvorfor. Vi fik at vide, at det meste af trælasten er kommet på friliste, men ikke høvlede brædder, velsagtens for at spare valuta. Men det er da ikke gratis at høvle brædderne herhjemme, og det er som regel ensbetydende med store ekstra transportomkostninger, som kunne have været undgået. Resultatet er, at gulvene og dermed lejlighederne bliver dyrere end nødvendigt. De mange nye lejligheder, som den højtærede handelsminister glædede os med i sin forelæggelsestale, har nemlig desværre den skavank, at de er for dyre at bo i for jævne mennesker. Det er derfor af uhyre vigtighed, at enhver restriktion, som fordyrer byggeriet, omgående fjernes.

Det er lykkedes handelsministeren at trække rågummi-sagen ud for at beskytte en dansk surrogatvirksomhed, som tiden og moden er løbet fra. For at opretholde en beskæftigelse af et halvt hundrede mand må det skotøjsforbrugende publikum betale et par millioner kroner mere for fodtøjet. Vi har også erfaret, at der gives lidt bevillinger til køb af tandguld fra udlandet, til trods for at vi i nationalbanken har liggende meget mere guld, end der er behov for til danske tænder. Det er efter min mening bedre, at gullet sidder i folks tænder, end at det ligger nytteløst i nationalbankens kælder. Men det kunne jo også bruges til sit formål, til at anvendes i handelens frigørelses-tjeneste.

Vi har fået at vide, at ophævelse af smørrationeringsmærkerne på restauranterne med et slag ville forøge det danske folks købekraft med 11 mill. kr., så smøreksperten ville falde med disse 11 mill. kr. — uden at den højtærede minister kan forstå, at så falder også importen med 11 mill. kr., for man kan nu engang ikke købe for de samme penge to gange.

Vi hørte jo, hvor galt det ville gå, hvis man satte fedtprocenten i mælken op. Og hvorledes gik det så? Ifølge statistisk månedsskrift nr. 11 og 12, 1949, er smørfedtforbruget i 1949 oven i købet en ubetydelighed mindre, end smørfedtforbruget var i 1948 med den tyndere fløde, idet der har været et mindre forbrug i København, svarende til en værdi af 100 000 kr. Man kan derfor roligt ophæve bestemmelsen om fedtindholdet i mælk og fløde. Vi nærmer os nu det tidspunkt, hvor smørproduktionen når sit højeste, og jeg har derfor slået til lyd for, at man ophæver smørrationeringen nu for at aflaste